

Marjan van Marle

Nette mensen

familie-/liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOUSE FOR SALE

Het was een uniek object. Zo had hij het ook in de brochure – *full colour* – laten beschrijven. Een prachtig pand van een bijna on-Nederlandse allure. Hij had enkele bijzonderheden extra aandacht gegeven; de vijf open haarden, met elk een bijzondere schouw, de vloeren – eikendelen afkomstig uit eeuwenoude Franse kastelen – marmeren badkamers, een klassieke keuken voorzien van de meest moderne apparatuur.

En dan had het ook nog eens een schitterende tuin met een grote verscheidenheid aan planten, heesters, en struiken, een zacht glooiend gazon. Perken met geurende rozen, borders waarin in de nazomer hortensia's bloeiden van zachtblauw tot diep lila, van roomwit tot shocking pink. Door buxusstruiken omgeven tuintjes waarin mediterraan kruid als tijm, basilicum, marjolein, lavas, oregano en rozemarijn welig tierden evenals kruiden van eigen bodem; peterselie, selderij, hysop... Aan het op het westen gelegen terras dat over het door bomen omzoomde akkerland uitkeek had men leilinden geplant.

“Niet alleen tegen de soms stevige wind,”

had de vrouw des huizes aan Völler, makelaar onroerend goed, bekend toen hij het huis kwam taxeren, maar ook had ze er spottend aan toegevoegd, tegen het boze, het kwaad. Hij was er niet op ingegaan. Vooral ook omdat hij meende haar te horen zeggen dat het niet geholpen had.

In ieder geval stond *De Lindenlust* nu te koop. En daar ging het Völler om. Niet of mevrouw het er moeilijk mee had.

Voordat hij nog maar een advertentie had gezet, de luxueus uitgevoerde verkoopbrochure lag zelfs nog bij de drukker, was Völler – de tamtam had z'n werk gedaan – al verschillende keren door aspirant-kopers benaderd. Hij nam ze niet allemaal even serieus. Völler had een fingerspitzengefühl voor degenen die alleen maar nieuwsgierig waren, duur deden maar in feite geen cent te makken hadden en degenen die werkelijk geïnteresseerd waren. Op een mooie, zonovertogen dag had hij zijn eerste afspraak met een aspirant-koper om *De Lindenlust* te bezichtigen. Hoewel hij John van der Ven niet persoonlijk kende, wist Völler dat het een serieuze kandidaat zou zijn.

John van der Ven zat in het vastgoed, projectontwikkeling. Dankzij de zakenrubrieken in de regionale en landelijke dagbladen, *the Ro-*

tary en andere draden in het sociale netwerk werd Völler uitstekend op de hoogte gehouden van het reilen en zeilen van de grootgraaiers in de regio. Een noodzaak voor een makelaar die zich met het duurder segment van de woningmarkt bezighoudt. Het verbaasde Völler dan ook niet, dat John van der Ven, ondanks z'n jeugdige leeftijd – 34 – zijn oog op *De Lindenlust* had laten vallen. John gold in zijn branche als zeer geslaagd; hij onderhield uitstekende contacten met diverse gemeenten, wist welke boeren – hij was een kind uit de streek – hun land wilden verkopen. Eventuele hobbels in het vergaren van land en goed lieten zich dankzij de nodige juristen moeiteloos glad strijken. Dat gold ook voor de diverse bestemmingsplannen. Hoe vaak was het niet voorgekomen dat op een stuk land dat aanvankelijk een agrarische bestemming had ineens wèl gebouwd mocht worden.

“Het mag wel ruiken, maar niet stinken...” was Johns credo. Hij was toe aan een pand dat bij zijn huidige status paste.

Aanvankelijk had Völler op zijn kantoor willen afspreken, maar Van der Ven had er de voorkeur aangegeven direct naar *De Lindenlust* te rijden. Ach, wat maakte het ook uit. Van der Ven, zo schatte Völler zijn cliënt in, zou hoogstwaar-

schijnlijk niet geïmponeerd zijn door de kunst die bij hem in het kantoor aan de wand hing..

Ze waren tegelijkertijd bij *De Lindenlust* komen aanrijden en voor het hoge smeedijzeren hek met daarachter de oprijlaan hadden ze stilgehouden. De makelaar was uitgestapt en naar de auto van Van der Ven gegaan.

Die laatste had het raam opengedaan en gevraagd, in zijn stem had iets gretigs geklonken, of het pand nu al leeg stond? Dat zou immers de prijs ten goede komen.

“Nee, dat niet,” had Völler geantwoord. “Maar de eigenaren verblijven voor een tijd in het buitenland...”

Toen hij in de auto keek, zag de makelaar dat Van der Ven niet alleen was; naast hem zat een vrouw, hoogblond, zonnebankbruin.

Zijn moeder – ze was een aantal jaren geleden overleden – noemde zulke vrouwen boetiekknap. Hij vond het hoerig. Hoewel hij het niet had kunnen zien, vermoedde hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat ze een leren broek droeg.

“Ik maak het hek open, dan kunt u achter me aan rijden.” Völler toetste de code in.

Hij had gelijk gehad. Toen Ella, zo heette ze, de auto uitstapte, zag hij dat ze inderdaad een

leren broek droeg. Soepel, zacht leer; strak en glad. Daaronder zwarte laarsjes met scherpe punten en hoge hakken. Onhandig schoeisel om op kiezels te lopen. Ze zwikte een paar keer toen ze naar de voordeur liepen. “Mevrouw...” Völler, die niet echt van vrouwen hield, was te laat geweest om haar met zijn hoffelijkheid te ondersteunen. “Maakt niet uit,” ginnegapte ze, “als we hier wonen ga ik toch een heel ander leven leiden.

Met laarzen en honden... Helemaal *English countrystyle*, hè John.” Völler vermoedde dat ze op *Seasons* geabonneerd was. Hij vroeg zich af of ze getrouwd waren of dat ze van der Vens vriendin was. Ze deed hem denken aan de vrouw van een bekende voetballer. Aan nogal wat spelers – Völler gold nu eenmaal als dé makelaar in het circuit – had hij huizen verkocht. Dat deed hij graag; na een paar jaar, soms zelfs eerder, vertrokken ze toch weer naar elders en kon hij opnieuw aan de slag.

Na een klein uur door huis en tuin te hebben gelopen, wist Völler niet alleen dat de kopers in spe getrouwd waren, twee kinderen hadden – Kevin en Chantal – en dat zij vroeger fotomodel was geweest en graag ook een royaal zwembad had, maar ook dat het huis verkocht

was. Zij was er verliefd op geworden, hoewel Völler als-ie eerlijk was zich niet kon voorstellen, wat zij hier moest zoeken. Want hoe mooi *De Lindenlust* ook was, het lag wel in de *middle of nowhere*.

Van der Ven was van *De Lindenlust* in de ban geraakt, het pand, de tuin, zelfs de geur van de rozen en het aroma van de kruiden hadden zijn hebzucht gewekt. Hij moest en zou het hebben.

Het ging zoals Völler verwacht had. *De Lindenlust* werd aan de Van der Vens verkocht. De makelaar trad op als gevolmachtigde. Toen de zaak beklonken werd, ten kantore van Völler, had de champagne – zijn cliëntèle hield van zo'n gebaar – rijkelijk gevloeid.

“Opdat u er maar heel gelukkig mag zijn en blijven,” had de makelaar gezegd.

Ze hadden gedrieën het glas geheven. En Ella had gezegd: “We worren” – de ‘d’ wordt in deze streek nogal eens ingeslikt – “er vast heel gelukkig”.

Maar daar was Völler niet zo zeker van; in zijn bijna dertigjarige carrière als makelaar was *De Lindenlust* zes keer van eigenaar veranderd. En nooit zomaar. Ziekte, dood, scheiding en andere ramspoed waren telkens weer de aanleiding geweest voor de toenmalige eigenaren

om hun droomhuis van de hand te doen. Het huis, leek het wel, bracht geen geluk. Maar dat scheen alleen Völler te weten. Hij hield echter z'n mond. Waarom zou hij? Bovendien wat was geluk? Hij had niets met duistere krachten, voer er zelfs wel bij, maar constateerde het alleen. In ieder geval, dat wist hij intussen wel, wakte het huis bij de aspirant-kopers iedere keer weer een mateloze hebzucht op, die, als ze het eenmaal bezaten vaak veranderde in een grote rusteloosheid. Was het ook niet zo met Mies en Victor van Wachtendonk, de laatste eigenaren, gegaan. Of was dat toch anders...?

ZOMER IN ZEELAND I

“Ga toch” had hij tegen haar gezegd.

“Nou ja, ik vind het een beetje vervelend voor jou,” was haar antwoord geweest.

“Absoluut niet”, was z'n reactie.

Terwijl ze naar de grazende paarden in de wei had gekeken, had ze gehoopt dat hij het vervelend vond dat ze wegging maar dat vond hij al jaren niet meer. Integendeel. Hij stimuleerde haar zelfs om weg te gaan. Toch leuk, een paar dagen met een vriendin naar Londen, vond hij voor haar. Een weekendje Parijs, vijf

dagen New York, een week met de schilderclub op pad... Wat hem betreft, dacht ze wel eens, kon het niet op. Nee, hij behoorde niet tot het type echtgenoot dat daar moeilijk over deed. Toch lekker makkelijk, vonden de meeste van haar vriendinnen wier mannen zich onthand voelden als hun vrouw een paar dagen weg was. Ze kende die verhalen in de trant van; nog geen ei kunnen bakken, van aangekoekte pannen in de gootsteen, van zoveel voorbereidingen moeten treffen dat je eigenlijk geen zin meer hebt om weg te gaan... Wat was zij, Mies, dan een luxepaard.

Een paar dagen in een sterrenhotel vertoeven in de een of andere wereldstad, lekker shoppen, naar een musical gaan, naar een spraakmakend theaterstuk, musea bezoeken, nee, dat kon je moeilijk een straf noemen. Alleen was dat nu niet aan de orde. Of was 't toch weer hetzelfde recept?

“Ze kijken uit naar je komst,” wist Victor. “Naar oma *Saab*,” voegde hij er lachend aan toe.

Ze hield de schijn op door te zeggen dat ook zij het heerlijk vond de kleinkinderen weer te zien.

“Alleen,” speelde ze het spel mee, “vind ik het vervelend dat jij niet mee naar Zeeland kan.

‘t Is er nu zo prachtig, en hun huisje ligt op een steenworp, nou ja vijfhonderd meter dan van het strand. En Sander zou ‘t trouwens ontzettend leuk vinden z’n vader weer eens te zien Want zo vaak komt dat er niet van”. En een tikeltje gereserveerder had ze eraan toegevoegd: “En dat geldt natuurlijk ook voor Britta.” Ze had nog een lyrische beschrijving gegeven van de Zeeuwse stranden, van de golfbanen die je er ook hebt, van die leuke restaurantjes waar je zo lekker vis kunt eten, en mosselen... Maar ‘t had niet mogen baten.

Nee, zoals ze al bij voorbaat had geweten liet haar echtgenoot zich niet overreden. Want ondanks de vakantieperiode had Victor, zoals al jaren het geval was, uiteraard weer een bomvolle agenda, met stuk voor stuk belangrijke afspraken die absoluut niet verzet konden worden. Hoe graag – want dat voegde hij er altijd weer aan toe – hij dat ook zou willen... Niets liever dan dat zelfs. Dus vertrok Mies op een stralende ochtend eind juli alleen in haar mosgroene *Saab van De Lindenlust* naar Zeeland om in de gehuurde vakantievilla, gelegen in bungalowpark Residence ‘*De Branding*’, te midden van haar zoon, schoondochter en haar drie kleinkinderen de rol van ‘Gelukkige Oma’ te spelen.